

samtykke i, at der i Auktionskonditionerne optages noget, der strider mod de bedre prioriteredes Stilling, saaledes som denne kan ses af Pantattesten, forekommer mig at være en Regel, som man meget godt kan gaa ind paa. Hvad Vædringsforslaget Nr. 22 angaar, har jeg lidt Betænelighed derved, ikke fordi jeg jo erkender, at det er ønskeligt, at det saa nøjagtigt som muligt ved Auktionen kan ses, hvilke de Udredelser, som Køberen skal have ud over eller ved Siden af Budet, thi det er ganske vist en Betingelse for en Auktions heldige Udfald, at man har nogenlunde Sikkerhed herfor, men jeg er noget i Tvivl, om det gaar an ubetinget at foreskrive det. Gaaſte vist ser jeg jo, og det er det, der skulde overbevise mig, at det hedder i Slutningen: „i alt Fald ved Angivelsen af deres højeste Beløb“. Der er jo enkelte Udgifter, der ikke kunne opgives i det Øjeblik endnu, og som først komme bagefter, saa at Døgørelsen altsaa ikke kan være nøjagtig. Det er muligt, at man kan blive staaende ved denne Regel, naar der tilføjes: „i alt Fald med Angivelse af deres højeste Beløb“, men det kan paa den anden Side let føre til, at man saa for Sikkerheds Skyld kræver større Udredelser, end der egentlig behøves, og jeg skulde der være tilbøjelig til at tro, at det da kunde være et Spørgsmaal, om der ikke burde tages en Reservation for det Tilfælde Skyld, at de ikke kunne opgives nøjagtigt i Auktionsøjeblikket. — Med Hensyn til de Vædringsforslag, der angaa den finansielle Side af Sagen, er min Stilling anderledes. Der var allerede i Landstinget Spørgsmaal om at sætte noget saadant ind i Lovforslaget, men de Modforestillinger, som jeg den Gang gjorde, maa jeg paa Grund af den Stilling, Finansministeren mente at maatte indtage til disse Spørgsmaal, nu gentage, saa at jeg ogsaa vil fra raade at indsætte en saadan Bestemmelse i Lovforslaget. Det er navnlig den Bestemmelse, der findes i Vædringsforslaget Nr. 34 til § 38, som jeg herved sigter til; andre Sportelbestemmelser er der jo ikke indsat, undtagen de, der ligesom følge af den Stilling, man giver Pantaveren. Det er nemlig klart, at naar man giver ham den Stilling, at han kan forfølge sin Panteret uden Hensyn til Konkursen, enten fra Begyndelsen af eller senere, naar det viser sig, at der ikke indkommer noget til Boet, maa Følgen deraf blive, at Ejendommen betragtes som ikke henhørende til Boets Masse og altsaa ikke indtrages med under Beregningen af Auktionsgebyret. Den deraf flydende Fordel for Pantaveren er det jo

klart, at Lovforslaget vil give ham, og derimod tænker jeg heller ikke paa at gøre noget Indvending, thi det er efter min Mening en ligesom Konsekvens af den civile Retlige Regel, man opstiller. De andre Sportelbestemmelser eller Bestemmelser om de offentlige Afgifter, som ikke saaledes kunne anses som hængende sammen med den juridisk-tekniske Ordning, som Lovforslaget opstiller, tror jeg derimod, at man maa resignere sig til at lade blive borte, da det er lutter Spørgsmaal, der hænge særdeles nøje sammen baade med Sportelreglementet selv og den øvrige Afgiftslovgivning. Det Vædringsforslag, der er stillet, vedkommer nu egentlig ikke Auktionsgebyret; thi i det Tilfælde, at en Pantaver lader sig Ejendommen udlægge for det højeste Bud, bliver der ikke givet ham Hammer slag, og saa bliver der ikke Spørgsmaal om noget Auktionsgebyr; men for øvrigt skal jeg i Anledning af de Bemærkninger, der fremkom fra den ærede Ordførers Side, gerne erkende, at selve Spørgsmaalet om Auktionsgebyret er et Spørgsmaal, der i og for sig fortjente Overvejelse. Jeg skal gerne indrømme, at der maatte i og for sig kan være noget mindre rigtigt i den Maade, hvorpaa Sportelreglementet opstiller dette som for øvrigt mange andre Ting, nemlig med et faldende Gebyr, saaledes at Afgiften overhovedet bliver forholdsvis større, naar Taler er om mindre Summer, og at det maatte kunde være værd at overveje, om det ikke i og for sig maatte foretraktes her at sætte en gennemgaaende ensartet procentvis Sportelafgift, selv om den maatte sættes noget højere end $\frac{1}{2}$ pCt. Paa denne Maade vil man jo maatte endog kunne undgaa at tage noget for Statskassens Vedkommende ved en saadan Ordning; men det er et Spørgsmaal, som ligger temmelig fjært fra denne Sag, og som kræver statistiske Data, der ikke ere til Stede og heller ikke kunne staffles til Stede i den forholdsvis korte Tid, som der efter al Sandsynlighed er tilbage af denne Samling til at arbejde paa denne Sag i. At det gamle Sportelreglement af 22de Marts 1814 i mange Henseender trænger til en Revision kan jo næppe være tvivlsomt, og det har der jo ogsaa været Spørgsmaal om mange Gange. Det vil kunne ses, at allerede i Begyndelsen af Tyndrene var der Tale herom, og man vil i 4de Del af Ørstedes Grundringer kunne finde en meget udførlig Betænkning angaaende dette Spørgsmaal, som er udarbejdet af ham. Senere har Sagen ogsaa været fremme i Forbindelse med Retsreformen, idet der, som de Herre, der vare Rigsdagsmænd den Gang, maatte